

die weer stonden onder een z.g. „hoofdhof”. Volgens de historische inleiding bij den inventaris van het archief van den ambtman van Essen (Verslagen Rijksarch. 1926, II) behoorden hiertoe tins- en leengoederen. Thuessink nu was zoowel het een als het ander: dat het een tinsgoed was, bleek uit de tinsregisters van het stift, berustende ten rijksarchieve in Overijssel; dat het tevens een leen was, volgt uit de, eveneens aldaar berustende, Essensche leenregisters met de verschillende daarop vervaardigde repertoria. Al deze bronnen vindt men uitvoerig beschreven in bovengenoemden inventaris, samengesteld door ons medelid Mr. A. Haga, wien ik mijn wetenschap in dezen dank: voor dergelijke goederen werden behalve een jaarlijksche tins op St. Lambert bovendien bij verschillende gelegenheden leenjura (heergewaden) betaald. Het heergewaad bedroeg een dubbelen tins.

Hiermede meen ik voor mijn deel de opmerking van den heer W. v. R. voldoende te hebben beantwoord”.

Mr. A. Haga te Zwolle, naar wien Dr. Th. à Th. v. d. Hoop hierboven verwijst, was zoo vriendelijk aan bovenstaande uiteenzetting nog het volgende toe te voegen:

„De door den heer Th. à Th. van der Hoop medegedeelde feiten zijn volkomen juist en het erve Thuessink was geen uitzondering, want het stift Essen bezat in Overijssel een 100-tal van deze tinsgoederen. Oorspronkelijk hofhoorige goederen, waren ze, meerendeels in de 14e eeuw, in z.g. tinsgoederen veranderd: het hofverband was vrijwel geheel opgeheven, een jaarlijksche tins werd betaald, terwijl voorts bij vererving, overdracht, enz. door de nieuwe verkrijgers beleening moest worden verzocht, waarvoor als heergewaad een dubbele tins moest worden betaald. Een voorbeeld van zulk een verandering van een hofhoorig goed in een tins- en leengoed werd in extenso medegedeeld in de inleiding tot mijn inventaris. Werd het erf gesplitst, dan moest voor de beleening van elk onderdeel eveneens het volle heergewaad worden betaald. De tins bleef echter alleen op het hoouderf rusten. Aldus meen ik uit de rekeningen der tinsen en heergewaden te mogen besluiten.

Het hier medegedeelde slaat alléén op de eerste groep der Essensche goederen, de z.g. tinsgoederen. Ook de 3e en 4e groep van Essensche goederen hadden een soortgelijke tweeslachtige natuur als de tinsgoederen, waarvoor overigens worde verwezen naar de inleiding van mijn inventaris.”

Het zal den heer W. v. R. thans wel duidelijk zijn dat Dr. van der Hoop allermint de redactioneele terechtwijzing verdient, die hij hem blijkbaar heeft toegedacht. Het rechtskarakter van de erve Thuessink, dat zoowel een tinsgoed als een leen was van het stift Essen, verschilde — zooals men heeft kunnen zien — aanmerkelijk van dat van den halven Cortencamp, welk goed door den heer W. v. R. ten onrechte een leen werd geheeten, ondanks het feit, dat de door hem zelf aangehaalde acten van 1497 en 1568 uit het leenregister van de Abdij van St. Paulus het ten duidelijkste als een tinsgoed deden kennen.

VALCK LUCASSEN.

KORTE MEDEDEELINGEN.

Geslacht Verstege.

(XLIV, 187—189, 224 en 243).

In het schepensignaat van Arnhem (Rijks-Archief Arnhem) 1613—1618, vond ik op fol. 209 en 209vo de boedelscheiding (n.l. een extract) van de nalatenschap van wijlen Ds. *Johannes Fontanus*, predikant te Arnhem, waarin o. a. genoemd wordt zijne dochter *Sybilla*, overledene echtgenoot van *Gerardo Verstege*.

„Coram Huijgen et Reijdt schepenen comparierden *Wilhelma van Haerdt*, weduwe van zale: *Dono. Fontano*, in zijnen leven kerckendienaer alhier ende verclaerden, dat *Eilardus Mehenius*, dienaer Geestlicken (Godtlicken?) Wordts tot Harderwijck voir hem selven ende als man ende momber van sijne hujsfr. *Sara Fontanus*, mitsgaders *Gellius de Bouma* als volmachtige van zijnen broeder *Gerardo Verstege*, voir hemselven ende als vaeder ende momber van sijne onmundige kijnderen, bij zale. *Sybilla Fontanidr.* in ehestant geprocreiert, alsmede *Derck Gellius*, mede momber derselver kijnderen, haer hadden affgecofft, gevrijet ende uijtgelost mit ene somme van vijfhondert gulden daervan sij bekenden mit overwijnsinge vernuecht te sijn, alsulcke tochtgerechtigheit als sij comparante hadde aen die Erffnisse ende nalatenschap van zali. haren Eheman sulx dat sij daervan desistierden gelick sij daer van desistiert mits desen verthyende ende overgeevende dieselve goederen vrij ende onbecommert van haer ende haren Erffgenaemen ten behoeve van die erffgenaemen *Domini Fontani* vurss. mit obligatie ende expressen verbant wanneer sij comparante deser werlt comt te overlijden, dat *Samuel Verstege* jonghste sone van *Gerardo Verstege* ende *Sybille* vurss. uijt haren comparante nalatenschap eens hebben ende genieten sall die somme van vijftich gulden van XXI stuver 't stuck.

Comparierden aen d'ander sijde *Don^s Eilardus Mehenius*, *Gellius Bouma* ende *Derck Gellius* vurss. ende verclaerden dat gedachten *Wilhelmken van Haerdt*, weduwe vurss. ende haer in voriger qualité hadden gedaen oprechte ende volkomene erffuijtinghe ende satisfactie van die alinge erffnisse, versterf ende nalatenschap van zali. *Dn^o. Fontano* so greeet als ongereet bedanckende haer ende haren erven daervan volkomener verrichtinge.

Den 17^{en} February 1616.”

H. MIJNSSEN.

Claes van (de) Werve.

(XLVII, 99.)

Ik kan niet nalaten iets in het midden te brengen naar aanleiding van de poging der heeren Gavelle-Bijleveld om den hierboven genoemden middeleeuwschen beeldhouwer voor Haarlem in beslag te nemen.

Om te beginnen met den naam: in het Fransche grafschrift heet hij de Werve en ofschoon ik niet ontken, dat hij van der Werve kan geheeten hebben — ook Hofer in Gelre, Bijdr. en Meded. VI noemt hem zoo — is het bewijs daarvoor niet geleverd.

Wat nu 's mans geboorteplaats betreft, vind ik, dat Hatheim of Hathein zoo weinig gelijkt op Haarlem, dat ik, zelfs bij Franschen, niet aan die verbastering